

Chương 5

Con hát và Công chúa

Phòng tập rất yên tĩnh, Lý Viện Viện ngồi dưới sân khấu lắng lắng đọc kịch bản.

Đây là vở Công chúa cướp Trọng nguyên, chia rẽ Trọng nguyên và thanh mai trúc mã, sau khi Trọng nguyên trở thành phò mã thì bắt đầu dần dần thôn tính thế lực của Công chúa, sau đó ép Công chúa nhảy xuống vực, cuối cùng tìm lại thanh mai trúc mã yêu thương nhau sống hết nửa đời còn lại.

Lý Viện Viện đọc đi đọc lại hai ba lần, cuối cùng cũng hiểu câu chuyện này, sau đó nằng chau mày.

Trọng nguyên xuất thân nghèo hèn, đường đường một Công chúa bị chỉ hôn cho một Trọng nguyên còn chưa được ban quan chức đã đủ mất mặt lắm rồi, lại còn để Phò mã xuất thân hàn vi làm mưa làm gió ở hậu viện, lật tung cả phủ Công chúa, ép Công chúa phải chết?

Cuối cùng con người bỉ ổi này còn tìm lại thanh mai trúc mã ở bên cô ta đến bạc đầu?

Lý Viện Viện cảm thấy Công chúa này đáng phải mất mặt đến tận kiếp sau ...

Nhưng càng khiến nàng hoang mang hơn là vở kịch này viết như vậy mà mọi người còn gọi là hài kịch?

Lý Viện Viện cảm thấy mình bị tổn thương...

Nam nữ chính trên sân khấu đang diễn cảnh thứ nhất, thanh mai trúc mã tình chàng ý thiếp, sau khi nam chính lên Kinh dự thi, nữ chính ở quê mòn mỏi chờ đợi, cuối cùng cũng chờ được nam chính đỗ đạt về quê. Nhưng hẫng lại từ biệt nữ chính, hai người khóc lóc đòi sống đòi chết, cuối cùng nam chính bày vẻ mặt bi tráng nói với nữ chính: “Chờ ta.” Sau đó bèn đến Kinh thành.

Trương Nam là người cầu toàn, trong cảnh thứ nhất, nam chính tên Tôn Tú, nghe nói do át chủ bài của câu lạc bộ Kịch nói trong trường là Lưu Thư Dương đảm nhận, còn nữ chính Lâm Chi trong kịch thì do Lâm Hiểu Mộng, người mà bạn cùng phòng của Lý Viện Viện ghét cay ghét đắng đảm nhận. Hai người này đều biểu hiện rất đạt, nhưng vẫn bị Trương Nam hô dừng mấy lần, bắt họ diễn đi diễn lại, ngay cả giọng nói to nhỏ, mức độ cường điệu của biểu hiện cũng phải chính xác.

Cảnh đầu tiên tập rất lâu, Lý Viện Viện nghiên cứu xong kịch bản, không có chuyện gì làm bèn nghiên cứu Trương Nam, đây cơ hồ là hành vi vô thức của

nàng, giống như lúc ở Hậu cung, lẳng lẳng quan sát tính cách, sở thích, cách thức xử sự của mỗi người, sau đó ghi nhớ trong lòng.

Nhưng nàng càng nghiên cứu càng lấy làm lạ, một người nghiêm túc cố chấp ăn nói khó nghe lại còn không đẹp, rốt cuộc có điểm nào thu hút “Lý Viện Viện” trước đây chứ? Hơn nữa lạ lùng là nàng quan sát được trong đội kịch này còn có mấy cô gái khác cũng thích Trương Nam, lẽ nào người của thời đại này đều có sở thích lạ lùng như vậy?

“Được rồi, cảnh thứ nhất tốt lắm, tiếp theo chuẩn bị cảnh thứ hai.” Trương Nam vỗ tay, kêu người đang diễn tập trên sân khấu chuẩn bị.

Mở đầu cảnh thứ hai là nữ chính Lâm Chi lén theo Tôn Tú đến Kinh thành, nhưng bị Công chúa bắt được, sỉ nhục cô ta một trận trước mặt Tôn Tú.

Vừa lên sân khấu đã phải sỉ nhục người ta, Lý Viện Viện hưng phấn làm nóng người.

Lý Viện Viện chưa từng làm con hát bao giờ, hay nói đúng hơn là ngoài làm Công chúa, trong mười tám năm cuộc đời của nàng trước đây vốn không hề làm bất kỳ việc gì, thậm chí một số việc Công chúa làm được, nhưng vì nàng yếu ớt nên bị hạn chế không thể làm.

Bởi vậy đối với bất kỳ trải nghiệm mới mẻ nào nàng cũng đều rất kỳ vọng và nhiệt tình.

Nhưng khi nàng lên sân khấu thử ước đoán cảm xúc, nhìn Lâm Hiểu Mộng đối diện, còn chưa nói được một lời thì Trương Nam dưới sân khấu bỗng chen vào: “Chú ý ước đoán tính cách và tâm lý nhân vật!”

Giọng nói hơi sốt ruột, giống như đã hết kiên nhẫn với Lý Viện Viện, vốn không chờ nàng bắt đầu diễn đã chen vào: “Đừng có bảo đầu làm đó, cô phải kiêu căng hống hách lên! Ánh mắt phải ác độc, giọng nói phải lớn. Phải thể hiện khí thế của Công chúa!”

Phòng tập hơi yên ắng, Lý Viện Viện quay đầu nhìn xuống Trương Nam đang ngồi vị trí chính giữa dưới sân khấu. Cậu ta nhíu mày, thể hiện sự bức bối, Lý Viện Viện cũng chau mày, bày tỏ thái độ không vui của nàng: “Giọng nói lớn là có khí thế à? Phụ nữ chanh chua chợt búa làm sao xưng bá thiên hạ được?”

Câu không mặn không nhạt của nàng khiến tất cả mọi người trong phòng tập đều sững sốt, thời gian rồi chưa hề thấy Lý Viện Viện nói nặng với ai câu nào, cho dù hôm qua bị Trương Nam mắng mỏ đến mức chịu không nổi cũng chỉ im lặng nhảy từ trên bục đạo cụ xuống.

Câu nói bất ngờ này nghe rất có lý, cũng là một phản bác rất có khí thế, mọi người nhất thời không phản ứng kịp.

“Bắt đầu đi”.

Không chờ mọi người sực tỉnh, Lý Viện Viện đã quay đầu dịu dàng ra lệnh cho Lâm Hiểu Mộng, Lâm Hiểu Mộng ngơ ngác đáp một câu: “Ồ, được ...” Sau đó theo kịch bản quỳ dưới đất, nhưng vừa quỳ gối xuống, Lâm Hiểu Mộng đột nhiên sực tỉnh chớp chớp mắt.

Khoan đã... Cảm giác bị “ra lệnh” này là thế nào?

Nhưng cô ta quỳ xuống đồng nghĩa với việc màn kịch đã bắt đầu.

Nam chính Lưu Thư Dương bên này cũng nhanh chóng nhập vai, vẻ mặt lầy lờn chắn trước mặt Lâm Chi, thấp giọng khuyên: “Công chúa, Chi nhi là hàng xóm của ta ở quê, lần này vào Kinh không biết phải đi đâu mới tới nương nhờ ta.”

“Buông ra.” Lý Viện Viện lạnh lùng nói, ánh mắt nhẹ lướt qua mặt Tôn Tú, sau đó dừng trên mặt Lâm Chi, nàng bước tới mấy bước, nâng cằm Lâm Chi lên. Trước đây Lý Viện Viện đã từng thấy nhiều người làm động tác này, nhưng nàng chưa bao giờ thực hiện, vì nàng là Công chúa không được phụ vương yêu thích, bởi vậy nàng rất biết điều mà thu lại vẻ xác xược, giao hảo với tất cả mọi người, không đắc tội với ai.

Nhưng hiện giờ đang diễn kịch mà.

Trước đây Lý Viện Viện cũng từng nghĩ, nếu Phụ hoàng chịu ủng hộ nàng thì nàng cũng muốn xác xược, nhưng nói đến cùng thế gian này lại chẳng hề có nếu như. Bởi vậy nàng chỉ đành thỏa mãn nguyện vọng chưa thành của mình trước kia vào lúc này.

Ngón tay nâng cằm Lâm Chi lên, nàng cong môi cười: “Đúng là một gương mặt xinh đẹp.”

Nụ cười của Lý Viện Viện khiến người dưới sân khấu bỗng ớn lạnh.

Lâm Hiểu Mộng đang nhìn thẳng vào nàng cũng thẫn run lên một cái, bỗng dưng hơi khiếp sợ, cô ta nhìn vào mắt Lý Viện Viện, cảm thấy trong mắt nàng tựa như một giây sau sẽ thật sự có rắn độc chui ra cắn vào cổ mình, Lâm Hiểu Mộng nín thở, vùng ra phía sau, thoát khỏi phạm vi bàn tay Lý Viện Viện có thể chạm tới.

“Trốn cái gì? Cô sợ ta à?” Lý Viện Viện khựng lại, độ cong trên môi càng cong hơn, “Cũng phải, cô nên sợ ta. Cô lên Kinh tìm cố nhân, ta không cho phép thì cô sẽ khó bước vào Kinh thành một bước. Cô là hàng xóm cũ của chàng, ta không cho phép thì một tổ nhà cô cũng phải dời đi. Cô xinh đẹp, ta không cho phép thì hiện giờ có thể chém đầu cô ngay.” Lý Viện Viện nói xong một tràng này bèn im lặng.

Thời gian quá ngắn, Lý Viện Viện không kịp học thuộc nhiều nên chỉ nhớ mấy câu đầu, tay kia nàng vẫn cầm kịch bản, định chờ Tôn Tú đứng ra bảo vệ Lâm Chi sẽ xem kịch bản diễn với cậu ta. Nhưng Lý Viện Viện chờ một lúc

cũng không thấy Tôn Tú đứng ra, nàng bất giác tạm rời vai, quay đầu nhìn Lưu Thư Dương.

Thấy Lưu Thư Dương ngậy người nhìn nàng, miệng há ra như một kẻ ngốc.

Lý Viện Viện chớp mắt, quay đầu nhìn Lâm Hiểu Mộng, nhưng thấy cô ta cũng há miệng ngậy ngốc như Lưu Thư Dương.

Nàng lại quay đầu, đảo mắt qua phòng tập im lặng như tờ, cuối cùng ánh mắt cũng dừng trên người Trương Nam, phát hiện tất cả mọi người đều ngậy ngốc.

Lý Viện Viện lấy làm lạ chau mày hỏi: “Có tiếp tục nữa không?”

Câu nói này thức tỉnh tất cả mọi người, phòng tập lúc này mới bắt đầu ồn ào. Người hai bên sân khấu đều đang thì thầm thảo luận gì đó, về mặt Trương Nam phức tạp nhìn Lý Viện Viện, chỉ có Tiểu Bàn một mình đứng trong góc vỗ tay cổ vũ cho Lý Viện Viện, tiếng “bốp bốp bốp” trở nên chói tai trong phòng tập.

Ánh mắt Lý Viện Viện dừng trên người Tiểu Bàn, thấy cậu ta nhiệt tình khen ngợi mình, lập tức hai má đỏ bừng.

Đúng là một chàng trai thẳng thắn... Ngày càng thấy hợp khẩu vị của nàng.

“Lý Viện Viện, cậu thay nào rồi à?” Lưu Thư Dương bên cạnh kính ngạc nói, “Sao đột nhiên cứ như biến thành người khác vậy?”

Lý Viện Viện im lặng, bỗng cảm thấy không ổn, đang định suy nghĩ nên đáp thế nào thì Lâm Hiểu Mộng ngã ngòi dưới đất cũng lên tiếng, tựa như chưa hoàn hồn: “Phải đó, làm tôi giật cả mình.” Cô ta cường điệu vỗ ngực, “Tôi còn tưởng mình đắc tội gì với cậu nên cậu sắp cắn tôi nữa chứ... Hôm qua cậu lĩnh ngộ được bí kíp võ công gì nên kỹ năng diễn xuất tiến bộ vượt bậc à?”

Lý Viện Viện cười hòa nhã, che giấu tất cả cảm xúc trong mắt: “Hình như hôm qua bị té nên đột nhiên có cảm giác.”

Lưu Thư Dương cũng cười: “Vậy tôi cũng nhảy một cú, có được cảm giác này tương lai tôi nhất định sẽ trở thành ngôi sao quốc tế.”

“Được rồi.” Trương Nam dưới sân khấu bỗng cắt ngang đối thoại của mấy người bên trên, cậu ta cúi đầu nhìn kịch bản, về mặt vẫn nghiêm nghị: “Tiếp tục.”

Không khen cũng không xin lỗi một câu, Lý Viện Viện hơi bất mãn, nàng suy nghĩ đến hoàn cảnh mình hiện giờ, cân nhắc trước sau, cảm thấy mình không cần làm lành với cậu ta, vậy là nàng nói: “Đạo diễn, tôi có cần phải kiêu căng hống hách nói lớn tiếng nữa không?”

Trương Nam ngẩn người, xóa bỏ mấy chữ trên kịch bản, sau đó ngẩng đầu nhìn nàng: “Không cần đâu, cô làm tốt lắm.”

Lý Viện Viện khẽ nhướn mày, thầm nói người này có vẻ không có chấp như nàng tưởng tượng.

Diễn tập suốt buổi chiều, tuy Lý Viện Viện phải cầm kịch bản xem lời thoại, nhưng diễn xuất của nàng thật sự không ai có thể bắt bẻ, đất diễn của nàng không nhiều, cảnh thứ hai sĩ nhục Lâm Chi, cảnh thứ ba nói mấy câu, cảnh cuối cùng bị ép nhảy xuống vách núi chết, kết thúc.

Lý Viện Viện diễn rất hứng chí, lúc nhảy xuống vực là cao trào của vở kịch này, nàng trèo lên thang đạo cụ, nói hết một tràng lời thoại, cảm thấy mình diễn rất có thần, nhưng không ngờ đến đây, Trương Nam vẫn luôn im lặng nhìn nàng diễn lại nhíu mày.

“Cảm xúc không đúng.” Trương Nam nói, “Cô không có cảm giác giãy giụa tuyệt vọng, nản lòng thoái chí trước khi chết.”

Lý Viện Viện ngẩn người.

“Cảnh này dùng cách diễn của cô hôm qua lại chuẩn hơn.” Trương Nam nói, “Làm lại lần nữa.”

Hôm qua nàng đã dùng cách diễn nào vậy...

Lý Viện Viện đứng lên thang đạo cụ, khẽ suy ngẫm một lúc, sau đó diễn lại một lần. Trương Nam vẫn nhíu mày: “Vẫn không đúng.” Cậu ta mở miệng định phê bình, nhưng hình như nhớ ra điều gì, cậu ta lại khép miệng, một lúc sau mới thu lại cảm xúc, giọng điệu dịu đi một chút, “Cô xuống đây đã.”

Sợ nàng lại nhảy xuống nữa sao...

Lý Viện Viện thật thà bước xuống.

“Cảm xúc của cô mấy cảnh trước rất thích hợp, có điều lời thoại phải nhuần nhuyễn hơn, cảnh cuối cùng này cô nghiền ngẫm lại đi.” Trương Nam nói xong bèn nhìn thời gian, “Được rồi, sáng nay chúng ta tập tới đây thôi, mọi người đi ăn cơm trước đi, hai giờ chiều nay vẫn ở đây.”

Lý Viện Viện cầm kịch bản, nhìn về phía Tiểu Bàn, cậu ta đã cùng mấy cậu con trai khác tụ thành nhóm chuẩn bị đi ăn cơm, thấy Lý Viện Viện nhìn mình, Tiểu Bàn cười vẫy tay với nàng: “Lý Viện Viện, hôm nay cậu diễn tuyệt lắm!”

Lý Viện Viện cúi đầu cười nhẹ, lòng hơi chán nản, vì cảnh cuối cùng diễn không tốt... Không khiến cho đạo diễn coi thường người khác này kinh ngạc từ đầu đến cuối, Lý Viện Viện cảm thấy hơi tiếc nuối.

Quay người bỏ đi, Lý Viện Viện vừa ngẩng đầu liền thấy Yên Tư Thành đang chờ ở cửa.

Từ đầu chàng đã không bước vào phòng tập, vẫn luôn lặng lẽ chờ ngoài cửa. Vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, tựa như hoàn toàn không nhìn thấy người xung quanh.

Mãi đến khi tiếp xúc với ánh mắt Lý Viện Viện, mắt Yên Tư Thành mới tựa như có thêm hơi ấm, chàng cúi đầu tỏ ý hành lễ.

Tiệc nuôi trong lòng Lý Viện Viện bỗng dưng nhạt đi nhiều, nàng chậm chậm đi về phía chàng, giống như lúc ra khỏi Hoàng cung sau khi vấn an, là Thị vệ trưởng, Yến Tư Thành vẫn luôn đứng ở vị trí đầu tiên nghênh đón nàng.

Nhưng lúc nàng đi bước cuối cùng để ra khỏi phòng tập, Yến Tư Thành khẽ há miệng, chữ “Điện” còn chưa thốt ra, một cô gái bỗng từ phía sau xông tới, hất Lý Viện Viện một cái, thân hình Lý Viện Viện to khỏe nên không bị hất đi, còn cô gái kia lại nghiêng người, nhưng điều này không ngăn cản cô ta nhào tới trước mặt Yến Tư Thành, kéo cánh tay Yến Tư Thành.

“Ha ha, Yến Tư Thành, anh tới xem em tập phải không?”

Nhìn Lâm Hiểu Mộng với vẻ mặt hạnh phúc kéo tay Yến Tư Thành, Lý Viện Viện thoáng ngây người.

Đây lại là... tình huống gì nữa?